

ת"פ 38207/12/19 - מדינת ישראל נגד רגינה בקלינסקי קורץ

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 38207-12-19 מדינת ישראל נ' בקלינסקי קורץ

בפני בעניין:	כבוד השופטת קרן וקסלר המאשימה נגד הנאשמת
מדינת ישראל	
רגינה בקלינסקי קורץ	

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה, בהתאם להודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רישום כוזב במסמכי תאגיד בהתאם לסעיף 423 בחוק העונשין; מרמה עורמה או תחבולה, בהתאם לסעיף 220(5) בפקודת מס הכנסה (להלן: הפקודה) (3) עבירות; אי ניהול פנקסי חשבונות, בהתאם לסעיף 216(5) בפקודה (שלוש עבירות); ואי הודעה על תחילת התעסקות, בהתאם לסעיף 215א(א) בפקודה.

החל מיום 1.12.1999 ועד 2.10.2017 עבדה הנאשמת כמנהלת הרווחה בחברה סלקום ישראל בע"מ (להלן: החברה). במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום ועד 1.1.2017 עובד החברה יכול היה לרכוש תווי שי (להלן: התווים) במחיר מוזל והחברה נשאה בתשלום 10% מעלות התווים. כמו כן, רכשה החברה תווים בסכומים משמעותיים לצרכים ארגוניים שונים- אירועים, הטבות ללקוחות, מתנות לעובדים ועוד. על מנת שהעובדים ירכשו את התווים מהספקים השונים היה צורך במילוי הזמנת רכש מסודרת ותיעודה במערכת המחשוב של החברה. במסגרת עבודתה הייתה הנאשמת אחראית, בין היתר, על הזמנת התווים, שוברי קניה, מתנות מספקים שהחברה התקשרה עמם בהסכמים ומכירתם לעובדים; על ריכוז הרישום לקייטנות ילדי עובדים ובכלל זה איסוף הכספים מהעובדים ותשלומם למפעילי הקייטנה; על התקשרות עם ספקים שונים שמוכרים את מרכולתם לעובדים; על הפקת אירועים לעובדים שכללו הזמנת מזון, פרחים וכדומה. מתוקף תפקידה, ניתנה לנאשמת גישה לתקציבים של משאבי האנוש בחברה, באמצעותם שילמה לספקים בעבור קניית התווים לצרכים השונים והייתה אחראית על גביית הכסף בעבור התווים מעובדי החברה.

2. על פי המתואר באישום הראשון, החל משנת 2015, במסגרת קניית התווים על ידי העובדים, קיבלה

הנאשמת מעובדי החברה תשלום שחלקו התקבל במזומן וחלקו בהמחאות וזאת במטרה שתעבירו לספק התווים ורכוש עבור העובדים תווים במחיר מוזל. את התשלום במזומן, שקיבלה מהעובדים, נטלה הנאשמת לחזקתה ואילו את ההמחאות מסרה לספקי התווים וקיבלה בעבורן תווים. את התווים מסרה לחלק מהעובדים שרכשו תווים וליתר העובדים סיפרה, שהתווים ימסרו להם במועד מאוחר יותר. עם קבלת תשלום מעובדים נוספים בעבור תווי קניה, נהגה הנאשמת באותו אופן, כלומר, שלשלה את הכסף המזומן לכיסה ואילו באמצעות ההמחאות במזומן רכשה תווים, שאת חלקם מסרה לעובדים שלא קיבלו תווים בהזמנה קודמת. וחוזר חלילה.

החל משנת 2016 או בסמוך לכך, החלה הנאשמת להזמין תווים ולשלם עבורם במספר דרכים, לרבות באמצעות שימוש בתקציבי החברה תוך רישום כוזב במסמכים החברה והצגת מצג כאילו מדובר ברכישות במסגרת עבודתה השוטפת ולצרכי החברה, בין היתר, על מנת להחזיר את חובותיה לעובדים שרכשו תווים, על רקע לחץ שהפעילו כלפיה- הכול תוך המשך ניהול "מפעל" לרכישת תווים ונטילת כספים נוספים מעובדי החברה.

בכדי להמשיך בנטילת המזומנים מהעובדים לחזקתה, עודדה הנאשמת את העובדים לרכישת תווים, בטענה כי החברה הגדילה את הסבסוד שלה לעובדים לכדי 20% מסכום התווים וזאת חרף העובדה שביום 1.1.2017 החליטה החברה להפסיק לחלוטין את פעילות קניית התווים, ולא להשתתף במימוןם כלל. כלומר, בפועל הנאשמת "סבסדה" את סכומים אלו באמצעות כספיה או כספים אחרים של החברה.

על מנת להסוות את פעילותה, ביצעה הנאשמת רישומים כוזבים במסמכי החברה, העבירה כספים מתקציב אחד למשנהו ונטלה ממחלקות שונות בחברה תווים בטענה כי תחזירם במועד מאוחר יותר והכל במטרה לרמות. הנאשמת השתמשה בשליחים עימם התקשרה החברה לצורך פעילותה השוטפת, ושילמה מכספי החברה עשרות אלפי שקלים בכדי להמשיך את מעשי הגניבה ולייעלם.

עם חשיפת מעשיה של הנאשמת, מסרה הנאשמת תלושים בסך כולל של 85,000 ₪ למנהלת מחלקת התעסוקה בחברה, במטרה להחזיר מעט מחובותיה לעובדים שרכשו תווים.

סך הכול, נטלה הנאשמת לידיה 1,719,500 ₪ מכספי החברה.

3. על פי האישום השני, כתוצאה מפעילותה כמתואר באישום הראשון, הפיקה הנאשמת בין השנים 2015 עד 2017 לכל הפחות הכנסה של 1,719,050 ₪. הנאשמת לא ניהלה ספרים ופנקסי חשבונות כמתחייב על פי פקודת מס הכנסה, לא דיווחה לפקיד השומה על קבלת הכספים הללו ולא שילמה את המסים הנובעים מן הפעילות שפורטה לעיל וזאת בכוונה להתחמק מתשלום מס ביחס לשלוש שנות מס.

4. בהתאם להסדר דיוני שגובש בין הצדדים, הנאשמת הופנתה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר לעניין העונש. עוד סוכם שהמאשימה תעתור לעונש שלא יעלה על 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. בעוד ההגנה חופשית בטיעוניה.

ראיות לעונש

5. מטעם ההגנה העידו בעלה של הנאשמת ובתה. בעלה של הנאשמת סיפר על הכעס שחשה המשפחה כלפי הנאשמת עם חשיפת מעשיה וחומרתם; תיאר את הפגיעה הקשה בילדיו ובמעמדו בעבודה כאשר הסיפור התפרסם בעיתונות; שיתף במאמצים שעורכת המשפחה בכדי להשיב את הכספים, תוך יצירת מקורות פרנסה חלופיים ובקשיים למצוא מקום שיסכים להעסיק את הנאשמת נוכח התנהלותה. ביקש שתינתן למשפחה הזדמנות להשתתף, תוך שהדגיש, שאם יוטל על הנאשמת עונש מאסר בפועל, יהיה בכך כדי לפגוע לעמוד בתשלומים לרשות המיסים.

6. בתה של הנאשמת, כיום חיילת כבת 19, ביקשה שתינתן לאמה הזדמנות להישאר בבית כיוון שהיא ואחיה הצעיר זקוקים לה.

7. ד"ר גילי תמיר, מטפלת פרטית שמלווה את הנאשמת במשך כשנתיים, סיפרה באריכות על ההליך הטיפולי המשמעותי והמרשים שעברה הנאשמת החל מנובמבר 2020, ועל הצלחתה בשלושת התחומים הרלוונטיים לשיקום: התעסוקתי; הכלכלי והנפשי-רגשי. בתחום התעסוקתי- הנאשמת שמרה על רצף תעסוקתי, אינה בוחלת בעבודה במשרות פשוטות שאינן דורשות הכשרה, בניגוד לתפקידה הבכיר בחברה; בהיבט הכלכלי- הנאשמת משיבה את חובותיה, תוך נטילת אחריות מלאה; בתחום הטיפולי-רגשי- הנאשמת השתתפה בטיפול במסגרת פרטנית, קבוצתית וזוגית, לרבות בקבוצה ייעודית וייחודית לנשים שביצעו עבירות מרמה. במהלך הטיפול בנאשמת התרשמה שהיא איננה מאופיינת בדפוס מרמה מושרשים והרקע לביצוע העבירות הוא מערכת היחסים המורכבת בינה לבין ובעלה. להערכתה, עונש בדמות מאסר בפועל או עבודות שירות יצמצם את יכולתה של הנאשמת להמשיך בשיקום, לרבות בהיבט של החזרת הכספים. הוגש דו"ח סיכום טיפול פסיכוסוציאלי שערכה ד"ר תמיר ביום 30.11.2022 (טל/3).

8. עוד הוגשו מטעם ההגנה טיעונים לעונש בכתב (טל/2); מסמכים הנוגעים למצבם הרפואי של הורי הנאשמת; קו"ח של הנאשמת; מכתב הערכה מעובדי חברת סלקום; מכתב הערכה ממקום עבודה נוסף בו עבדה הנאשמת; הודעה על הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין בבית הדין לעבודה לפיו וויתרה הנאשמת על פיצויי פיטורין והתחייבה להעביר לחברה כספים שהצטברו בקרן הפנסיה; הסדר תשלומים עם רשות המיסים, לפיו התחייבה הנאשמת להחזיר סך כולל של 779,760 ₪ ב- 36 תשלומים החל מיום 28.6.2022 ועד 28.5.2025 - כלומר, סך של 21,660 ₪ מדי חודש וכן תלושי שכר של הנאשמת (קלסר מסמכים הוגש וסומן טל/1).

תסקירי שירות המבחן

9. תסקיר מיום 5.7.2022 פירט את נסיבותיה האישיות של הנאשמת וקורות חייה. הנאשמת כבת 44 נשואה ואימא לשני ילדים בגילאים 18 ו- 15. בשנת 2000 עברה משפחתה טלטלה בעקבות אירוע טראגי בו אחותה הקטנה של הנאשמת בת ה-8 קיפחה את חייה בתאונת דרכים- אירוע ממנו לא התאוששה עד היום. הנאשמת שיתפה כי

לאורך נישואיה חוותה אלימות רגשית, מילולית וכלכלית מצד בעלה. בראשית הדרך, רכשה באמצעות הכסף שגנבה מצרכים בסיסיים, אך עם הזמן הקניות היוו עבודה דרך לבריחה מהתמודדות עם קשייה, והחלה לקנות מותרות ללא הבחנה. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה, הביעה חרטה ובושה, הביעה אמפתיה כלפי נפגעי העבירה ואשמה בגין הבגידה באמונם של מנהליה והעובדים. לאחר חשיפת העבירות החלה בטיפול רגשי במסגרתו השתלב גם בעלה וכיום חווה רגיעה בהתנהלותו. הנאשמת פנתה באופן עצמאי לטיפול אצל ד"ר תמיר בשנת 2020, הליך שהחל בשיחות פרטניות ולאחר כשנה השתלבה בקבוצה ייעודית לנשים שביצעו עבירות מרמה, שמשכה כשלושה חודשים. שירות המבחן התרשם, שהנאשמת הפגינה התמדה, רציפות, מחויבות ורצינות וניכר כי להליך המשפטי אפקט מרתיע ומציב גבול עבודה. להערכת הגורם המטפל, הנאשמת איננה מאופיינת בדפוסים עבריינים או מניפולטיביים מושרשים ואלמנט החזרתיות בביצוע העבירה נבע מקושי בהתמודדות עם מצבי דחק ומשבר מורכבים. התבקשה דחייה בת כ- 5 חודשים על מנת לשלב את הנאשמת בקבוצה טיפולית בתחום המרמה ולהגיש תסקיר משלים.

10. בתסקיר מיום 6.12.2022 עדכן שירות המבחן כי הנאשמת השתלבה בקבוצה טיפולית בגין עבירות מתחום המרמה אך בחודש נובמבר, בשל עיכוב בפתיחת הקבוצה, והשתתפה בארבעה מפגשים. הנאשמת נטלה חלק פעיל בקבוצה, שיתפה פעולה, הכירה בחומרת העבירות והנזק שהסבה לנפגעי העבירה ונכונה לבחון לעומק את בחירותיה ודפוסיה. שירות המבחן סבור שקיימים סיכויי שיקום גבוהים ולמאסר בפועל עלולות להיות השלכות קשות על הנאשמת ועל בני משפחתה, והוא אף עלול לפגוע במאמציה לשיקום. המלצת שירות המבחן היא להשית על הנאשמת צו מבחן ל-12 חודשים וענישה שיקומית בדמות צו של"צ בהיקף של 450 שעות או לחלופין - מאסר שיינשא בעבודות שירות.

תמצית טיעוני הצדדים

11. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים בהם פגעה הנאשמת, תוך שהדגישה את הסכום הגבוה שגנבה, את אופן ומשך ביצוע העבירות- בשיטתיות ובעקביות, תוך ניצול לרעה של תפקידה בחברה ופגיעה באמון מעסיקה. נוכח האמור ולאחר שהפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה, ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הכירה בשיקום שעברה הנאשמת, כפי שבא לידי ביטוי בשני תסקירי שירות המבחן ולפיכך, לאחר שנתנה דעתה גם לחלוף הזמן, להודיית הנאשמת, לעברה הנקי ולהשבת הכספים, ביקשה לחרוג ממתחם העונש לקולה ולהטיל על הנאשמת עונש של 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצד מאסר על תנאי וקנס. לא התבקש רכיב של פיצוי מאחר שהנאשמת שילמה את חובותיה לחברת סלקום וכיום אין לחברה טענות כנגדה.

12. ב"כ הנאשמת התייחס בטיעוניה לרקע ביצוע העבירות; להודיית הנאשמת כבר מהשלב הראשון במהלך השימוע בחברה; לשיתוף הפעולה עם רשויות האכיפה; לעברה הנקי והרקע הנורמטיבי שלה; לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות שבמהלכו לא נפתחו כנגדה תיקים נוספים; לשיקום המשמעותי שעברה ולהמלצת שירות המבחן וד"ר גילי תמיר. הדגיש, כי הנאשמת עמלה לגייס כספים בכדי להחזיר את חובותיה, הן על ידי מכירת דירה והן על ידי עבודה אינטנסיבית שלה, של בעלה ושל הוריה. ביקש לתת משקל לנזק שייגרם לנאשמת ולמשפחתה אם יושת עליה מאסר בפועל, למחיר הרגשי שייגבה מילדיה ולפגיעה האנושה ביכולתה להחזיר את חובותיה. נוכח האמור, ביקש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום ולאמץ את המלצות שירות המבחן.

דברי הנאשמת

13. הנאשמת הייתה נסערת בדיון, הביעה חרטה ובושה על מעשיה ועל הפגיעה בחברה שהיוותה לה בית חם. הנאשמת הביעה צער על הנזק שגרמה למשפחתה וביטאה חשש שלא תוכל לשמש משענת לאמה שסובלת מבעיות רפואיות ולילדיה הצעירים. ביקשה שלא יושת עליה מאסר בפועל שיפגע באופן אנוש ביכולתה להחזיר את החובות ולעמוד בהתחייבויותיה.

מתחם העונש ההולם

14. בהתאם לסעיפים 40ג ו- 40ט בחוק העונשין, גזירת הדין תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בפסיקה הנוהגת ובמכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. יצוין כי הצדדים מסכימים שמדובר במסכת עבריינית אחת ולפיכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

15. במעשיה פגעה הנאשמת בזכות הקניין של החברה, באמון שאמור לשרור בין מעסיק לעובדיו ובין העובדים לבין עצמם. הנאשמת מעלה בכספי החברה וגנבה כספים המסתכמים לכדי 1.7 מיליון ₪, לאורך תקופה ממושכת, בתחכום, בשיטתיות, תוך ניצול האמון שרכשו לה מעסיקה ונגישותה לתקציבים ולמשאבים בהיותה מחזיקה במשרה בכירה. במהלך תקופה זו לא התעשתה הנאשמת ולא הפסיקה את מעשיה, גם כשנוכחה שעובדים החלו להפעיל עליה לחץ להחזיר להם כספים, אלא דווקא העמיקה את פעילותה הפלילית, תוך ביצוע עבירות נוספות והסוואת מעשיה באמצעות רישום כוזב במסמכי החברה, ובכך פגעה באמיתות ובנכונות הספרים.

הנאשמת הורשעה גם בעבירות על פי פקודת מס הכנסה, ובכך פגעה בקופה הציבורית, בעקרון השוויון בנשיאה בנטל המס ובסולידריות החברתית.

נוכח האמור, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה.

16. בבחינת הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, שקלתי את **התכנון שקדם לביצוע העבירה** - הנאשמת תכננה מראש את העבירות ופעלה באופן מתוחכם ושיטתי. את התווים מסרה רק לחלק מהעובדים וכשהופעל עליה לחץ מצד אלה שלא קבלו לידיהם את תווי השי, היא לא חדלה ממעשיה והחלה להשתמש בתקציב החברה על מנת להזמין תווים נוספים. יתרה מכך, הנאשמת הציגה בפני העובדים מצג שווא לפיו החברה הרחיבה את הסבסוד שלה לתווים למרות ששירות זה הופסק. העובדים האמינו לה וביצעו רכישה נוספת של תווים ובכך האריכה הנאשמת את ההזדמנות שלה לגנוב כספים נוספים מהחברה. פעולות אלו בוצעו תוך ניצול תפקידה של הנאשמת כמנהלת הרווחה בחברה והפרת אמון בוטה באמון שרכשו לה מעסיקה ועמיתה. הנאשמת ביצעה את העבירות במהלך תקופה ארוכה בת כשנתיים, כך שספק אם הייתה מפסיקה לבצע את העבירות אם לא הייתה נתפסת בשעת המעשה.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה הינו גבוה, הן מפאת סכום הגניבה העצום, הרישום הכוזב במסמכי החברה והן בהיבט

הפגיעה ביחסי האמון בחברה. הנאשמת השמיטה הכנסות בסכום גבוה וסכום חובה למס הכנסה עומד על מאות אלפי ₪.

אשר **לסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירה** - מדובר באופן מובהק בעבירות כלכליות שבוצעו לשם השאת רווח כספי קל. הטענה שעבירות אלו בוצעו בשל משבר נפשי ואלימות, לרבות כלכלית, שחוותה מצד בעלה, אין בה כדי להוות שיקול משמעותי לקולה בנסיבות דנן, בהן אין מדובר במעידה חד פעמית של הנאשמת, אלא בפעולות אקטיביות חוזרות ונשנות שביצעה ובשים לב לסכום הגניבה הגבוה - סכום ששימש במידה רבה למותרות ולא לצרכים בסיסיים.

17. מדיניות הענישה בעבירות המיוחסות לנאשמת היא למאסר ממשי שאורכו משתנה בהתאם לנסיבות ולסכומי הכסף שנגנבו. אסקור פסיקה הנוגעת לנאשמים נעדרי הרשעות קודמות, כמפורט להלן:

א. ע"פ 5718/16 **מיכל זהבי נ' מדינת ישראל** (21.11.2016): המערערת הורשעה על פי הודאתה בריבוי עבירות של גניבה בידי עובד, זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד, ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות. בעת ששימשה כמנהלת חשבונות בתאגיד, במהלך תקופה של כשנתיים, גנבה המערערת ממעבידה סכום כולל של כ-970,000 ₪, בדרכי מרמה וזיוף מתוחכמים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 20 ל-60 חודשי מאסר והשית על המערערת מאסר בפועל לתקופה בת 24 חודשים בצד קנס בסך 120,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי העונשים שהושטו אינם חמורים ואף נוטים לקולה. עם זאת, נוכח מכלול נסיבות יוצאות דופן: הודיה בשלב מוקדם; פיצוי החברה בהתאם לנזק הכלכלי; הליך שיקום בו החלה ומחלה קשה ממנה סבלה בתה הקטינה בת ה-13, קוצר עונש המאסר כך שיעמוד על 14 חודשים לריצוי בפועל.

ב. רע"פ 2291/10 **שולי ולר נ' מדינת ישראל** (24.3.2010): המבקשת, מנהלת חשבונות בשני בתי מלון באילת, הורשעה על פי הודאתה ב-10 אישומים, שעניינם ביצוע מגוון עבירות מרמה וגניבה, לאחר שבמספר הזדמנויות שונות מעלה בכספי מעבידיה ונטלה לכיסה כ-505,000 ₪ ו-16,540\$. סכום הגניבה הוחזר במלואו. שירות המבחן המליץ על ענישה שתינשא בעבודות שירות. בית משפט השלום השית על המערערת עונש מאסר בפועל לתקופה בת 24 חודשים. בית המשפט המחוזי הקל בעושה, כך שתקופת המאסר צומצמה ל-18 חודשים. בקשת רשות ערעור על גזר הדין שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

ג. רע"פ 7714/16 **לילך הרשקו נ' מדינת ישראל** (08.05.2018): המבקשת, מזכירה ראשית בבית ספר, שהייתה אמונה על הנהלת החשבונות, הורשעה על פי הודאתה בשלוש עבירות של גניבה בידי עובד, בכך שבמהלך השנים 2007 עד 2011 גנבה סכום כולל של כ-357,000 ₪. המבקשת הפקידה סך של 50,000 ₪ כפיצוי לבית הספר. בית המשפט קבע כי מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר, לכל אחד מהאישומים, וגזר על הנאשמת מאסר בפועל לתקופה בת 30 חודשים

בצד קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי לבית הספר בסך של 250,000 ₪ בקיזוז הסכום שהופקד. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המערערת והעמיד את עונשה על 24 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהוגשה ע"י המערערת לבית המשפט העליון נדחתה.

ד. רע"פ 9866/17 פלונת נ' מדינת ישראל (19.12.2017): המבקשת הורשעה בבית משפט השלום בעבירות של גניבה בידי עובד בכך שבין השנים 2011 ל- 2013 גנבה ממתנ"ס בו עבדה כמזכירה במחלקת גביה סך של 459,808 ₪ במספר רב של הזדמנויות. המבקשת נהגה להעניק ללקוחות המקבלים שירותים מהמתנ"ס הנחה תמורת תשלום במזומן ונטלה את המזומן לכיסה, תוך שהנפיקה קבלות פיקטיביות. בית משפט השלום קבע מתחם העונש הולם הנע בין 24 ל- 36 חודשי מאסר בפועל וסטה לקולה ממתחם העונש נוכח המלצת שירות המבחן, השבת סכום הגזלה במלואו עוד טרם הגשת כתב האישום תוך מכירת חלקה בדירת המגורים היחידה שהייתה בבעלותה והיותה של המבקשת אם משמורנית יחידה על ילדיה הקטינים בני 7-16 והשית על המבקשת מאסר בפועל למשך 9 חודשים. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

ה. רע"פ 4719/18 ירון לבין נ' מדינת ישראל (27.6.2018): המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בשני אישומים שעניינם ביצוע מעשי גניבה בידי עובד, זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד ושיבוש מהליכי משפט, בכך שבעת שהועסק כמנהל כספים וכחשב בשתי חברות שונות בין 2009 ל- 2010 וכן בין 2011 עד 2013, שלשל לכיסו כספים בהיקף של כ- 2 מיליון ₪ תוך הסוואת מעשיו באמצעות זיוף ממסכים ודיווחים כוזבים למס הכנסה ולמוסד לביטוח לאומי. בית משפט השלום קבע מתחם עונש כולל הנע בין 33 ל- 66 חודשי מאסר בפועל והשית על המבקש 42 חודשי מאסר בפועל בצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו ביחס לענישה הנלווית בלבד. בקשת רשות ערעור נדחתה.

ו. עפ"ג 562-06-17 בסטקר נ' מדינת ישראל (14.11.2017): המערער הורשע בבית משפט השלום בעבירות של גניבה בידי עובד, רישום כוזב במסמכי תאגיד, השמטות הכנסות מדו"ח ושימוש במרמה, עורמה ותחבולה. המערער עבד במשרד רואי חשבון ושימש כחשב שכר בעירייה. במשך 10 שנים גנב מהעירייה כ-1.2 מיליון ₪. המערער לא השיב את סכום הגניבה. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 ל-6 שנות מאסר לצד ענישה נלווית, והשית על המערער 3 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס כספי בסך 200,000 ₪ ופיצוי בסך 250,000 ₪. בית המשפט המחוזי הפחית מגובה הקנס אך הותיר את יתר רכיבי גזר הדין על כנם.

ז. עפ"ג 24126-03-18 בן לולו נ' מדינת ישראל (10.5.2018): המערער הורשע בביצוע גניבה בידי עובד, רישום כוזב במסמכי תאגיד ומרמה והפרת אמונים בתאגיד בהיקף של כחצי מיליון ₪. בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית והשית על המערער 18 חודשי מאסר בפועל. לנוכח הליך שיקומי משמעותי והחזר כל הכספים אותם

גנב מהחברה, הקל בית המשפט המחוזי בעונשו כך שירצה 10 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ח. עפ"ג 27761-09-15 **אבן טוב נ' מדינת ישראל** (10.11.2015): המערערת הורשעה בבית משפט השלום בעבירות של גניבה בידי עובד ורישום כוזב במסמכי תאגיד, בכך שבין השנים 2001 ל-2007 שימשה כמנהלת חשבונות ראשית במפעל בקיבוץ בו התגוררה, וגנבה המחאות בסך כולל של 899,000 ₪, אותן הפקידה בחשבונות הבנק שלה ושל מקורביה. המערערת לא השיבה את הכספים שגנבה ולא שילמה את חובה למפעל כפי שנפסק בהליך האזרחי. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-6 שנות מאסר, והשית על המערערת 54 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי לחברה בסך 400,000 ₪ וקנס בסך 5,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המערערת בכל הנוגע לרכיב המאסר והעמיד את עונש המאסר על 45 חודשים.

ט. ע"פ 35155-02-18 **מלכי נ' מדינת ישראל** (12.6.2018): המערער הורשע בבית המשפט השלום בביצוע עבירות של גניבה בידי עובד, רישום כוזב במסמכי תאגיד, שימוש במרמה עורמה ותחבולה ועבירות של מרמה והפרת אמונים בתאגיד. המערער עבד כמנהל סניף של חברה להשכרת רכבים ובין השנים 2009 ל-2012, במספר רב של הזדמנויות, במהלך כארבעה חודשים, גנב בשיטות שונות סכום בסך של 1,269,00 ₪ במזומן. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 3 ח-6 שנות מאסר והשית על המערער, שבעברו הרשעה בעבירת אי-דיווח למס הכנסה - 40 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

י. עפ"ג (חי') **1329-01-16 אלכסנדרה ברדיצ'בסקי נ' מדינת ישראל** (18.02.2016): המערערת הורשעה בעבירות מרמה, במסגרת עבודתה קיבלה הנאשמת פרטי כרטיסי אשראי של לקוחות וביצעה בהם עסקאות רבות בהיקף 14,000 ₪. ביהמ"ש השלום קבע כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל לתקופה של 12 עד 36 חודשים, לצד רכיבי ענישה נוספים וגזר את עונשה ל-18 חודשי מאסר. המערערת צעירה, גרושה, אם יחידנית לילדה בת 5. ביהמ"ש המחוזי קיבל את הערעור והפחית את עונשה ל-10 חודשי מאסר.

18. נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין 2.5 ל-6 שנות מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

19. בבואי לקבוע את העונש המתאים לנאשמת נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. מטבע הדברים, מאסר הינו עונש שיש בו לפגוע בכל אדם ואולם בעניינה של הנאשמת, התחשבתי בכך שהיא אם לילד קטין בגיל ההתבגרות, להיותה בת יחידה לאמה הסובלת מבעיות רפואיות (האב נפטר לאחרונה) וכן לפגיעה ביכולתה להמשיך ולעמוד בתשלומים למס הכנסה;

שקלתי את הודיית הנאשמת בכתב האישום ככתבו וכלשונו, אשר גם הביא לחיסכון בזמן שיפוטי; את נטילת האחריות המלאה מרגע שנחשפו מעשיה ועוד טרם חקירת המשטרה; את מאמציה לחזור למוטב ואת שיתוף הפעולה המלא שלה עם ההליך הטיפולי;

שקלתי את מאמציה של הנאשמת לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה. מרגע גילוי העבירה עשתה הנאשמת כל שביכולתה להשיב את המצב לקדמותו, הגיעה להסדר כספי עם חברת סלקום כך לחברה אין עוד טענות כלפיה. בנוסף, הגיעה הנאשמת להסדר עם רשות המיסים על תשלום החוב ובמסגרת הסדר התשלומים שהושג, היא אמורה לסיים את השבת הכספים עד לסוף שנת 2025.

הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות וזוהי הסתבכותה הראשונה. הנאשמת תפקדה באופן תקין ונורמטיבי עובר לביצוע העבירות מושא כתב האישום והתרשמות גורמי הטיפול היא שאיננה מאופיינת בדפוסים עברייניים.

עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות שבמהלכו לא ביצעה הנאשמת עבירות נוספות.

20. סעיף 40ד. (א) בחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה אם **"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. עם זאת, נפסק לא אחת, כי שיקולי השיקום אינם חזות הכול, ולא ניתנה להם עדיפות ברורה על שיקולים אחרים, כגון שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור רע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018); רע"פ 7658/18 **זוהר נ' מדינת ישראל** (1.11.2018).

21. בענייננו, סבורים הצדדים כי התמלאו התנאים לסטייה ממתחם העונש ההולם והשאלה היא בנוגע למידת ההקלה הראויה. בעוד שלדעת המאשימה יש להעמיד את עונשה של הנאשמת על 24 חודשי מאסר בפועל, סבורה ההגנה שיש מקום לסטייה משמעותית יותר, כך שלכל היותר תוטל על הנאשמת ענישה בדמות מאסר שיינשא בעבודות שירות.

22. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, סבורה אני כי לא ניתן להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל על הנאשמת. אכן, הנאשמת עברה הליך שיקומי מרשים, הביעה מוטיבציה גבוהה לשיקום והשתתפה בכל טיפול שהוצע לה, אם במסגרת בפרטית ואם בשירות המבחן. כמו כן, לא התעלמתי מחשיבותה השמירה על רצף תעסוקתי, אשר יש בו לתרום לשיקומה, ואשר קטיעתו עלולה לגרום לקושי בהמשך החזר החובות למס הכנסה.

ואולם, על אף שאין מחלוקת על מקצועיותו של שירות המבחן, מסקנותיו הן בגדר המלצה בלבד, ואילו בית המשפט היושב בדין שוקל מערכת שיקולים רחבה יותר, ועליו לתת ביטוי, לצד שיקולי השיקום, גם לשיקולי ענישה נוספים ובכללם שיקולי הלימה והגנה על שלום הציבור. עוד יש לתת את הדעת בענייננו לשיקולי הרתעת הרבים, זאת נוכח חומרת העבירות, התמשכותן, הפיתוי שבהשאת רוח קל ומהיר אל מול הקושי הניכר שבחשיפת עבירות מסוג אלה, נוכח מרחב הפעולה שניתן לנאשמת במסגרת תפקידה הבכיר והאמון שרכשו לה מעסיקה.

23. בנסיבות אלה, אין בענישה קלה כגון של"צ או עבודות שירות כדי לבטא כראוי את הערכים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם. ענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר בפועל היא בגדר "סטירה על היד" למי שגנבה בעזות מצח במשך כשנתיים סכומי עתק, שאין מחלוקת שלא נועדו לצורך סיפוק צרכים בסיסיים או מזון אלא לרכישת מותרות. מדובר בסכומים שאדם מן היישוב ואף אנשים שעובדים במשרות בכירות אינם מצליחים לחסוך גם במשך שנים.

24. אציין כי בנוגע לעבירות המס כשלעצמן, מדיניות הענישה היא להשתת עונשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על חומרתן של עבירות המס, אשר הרשעה בהן גוררת, על פי רוב, ענישה הכוללת רכיב של עונש מאסר לריצוי בפועל, לצד רכיב של קנס כספי (רע"פ 6371/14 אבו מנסי באסם נ' מדינת ישראל (28.10.2014)).

25. אשר לעתירת המאשימה להשית קנס כספי, הואיל ומדובר באופן מובהק בעבירות שבוצעו למען רווח כלכלי, לא ניתן לפטור את הנאשמת מתשלום קנס, שכן שיקולי הרתעה מחייבים הטלת עונש כספי, בנוסף למובן מאליו שהוא השבת סכום הגזלה. בצד זאת, מצאתי כי יש להתחשב במצבה הכלכלי של הנאשמת ובעונש המאסר שיוטל עליה שגם בו יש משום פגיעה כלכלית משמעותית. כך גם בעובדה שרשויות המס החלו כבר בהליך לגביית חובותיה בסכומים ניכרים.. נוכח מכלול השיקולים לעיל, אשית על הנאשמת קנס בסכום מתון באופן יחסי להיקף העבירות.

סוף דבר

26. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 20 חודשים.

ב. 8 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת, אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה ממאסר עבירות גניבה בידי עובד, עבירות מרמה וזיוף מסוג פשע או עבירה מסוג פשע לפי פקודת מס הכנסה.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת, אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה ממאסר עבירות גניבה, מרמה וזיוף מסוג עוון או עבירה מסוג עוון לפי פקודת מס הכנסה.

ד. קנס כספי בסך של 80,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 10.6.2023. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ז טבת תשפ"ג, 10 ינואר 2023, בנוכחות הצדדים.